

Publicerad 2007-08-28 09:22 av Madde69

Bakom glas

Bakom glas

Det är alltjämt en stund kvar tills Förändringen skall ske, för den kvinna Du nu skall få lära känna. Hon vet ännu inte vad livet har i beredskap för henne. Jag låter henne leva i tron att allt kommer att förbli som det är.

Men vem är väl jag till att leka Gud och berätta vad som skall ske?

Med vilken rätt, kan jag ens det?

Den unga kvinnan sitter i köket, med en varm kopp te framför sig. Dess exotiska doft sprider sig i rummet. Hon smuttar försiktigt på den rykande drycken samtidigt som hon frånvarande ser ut genom det nyputsade fönstret. Välstrukna gardiner, med färgglatt mönster ger en varm inramning av fönstret. Det är inte mycket till utsikt utanför, en sliten innergård med några gungor och en parkbänk, det är allt. Men hyran är överkomlig och grannarna gör inte mycket väsen av sig, här får hon vara ifred, här slipper hon alla påträngande frågor...

Kvinnans blick faller förstrött på en fluga som sömndrucket prövar sina stela, trötta ben. Den försöker ihärdigt att ta sig ut, men är fångad inuti fönstrets mellanglas. Hon kan inte slita blicken från insekten. Dess trägna försök blir med tiden allt mer viljelösa, tills den slutligen ger upp och modfällt kurar ihop i fönstrets ena vrå. Den unga kvinnan känner sig på något vis besjälad med det lilla krypet, ofrivillig instängd, fångad utan en rimlig chans att göra sig fri på egen hand... Men det glas kvinnan är instängd bakom, är det endast hon själv som förnimmer och ser.

Tystnaden bryts av en gäll telefonsignal, kvinna lyfter avvaktande luren, ”Mia” svarar hon med en lätt harkling.

”Hej gumman, det är jag...” rösten i andra ändan tystnar för en kort stunds tvekan, ”hur har du det, allt bra?”, trots sin hurtfriska röst lyckas inte modern dölja sin ängslan.

Oron över dottern finns ständigt där, det har bara blivit så. Vad hon kan minnas har den alltid funnits där och med tiden har den blivit en del av hennes personlighet.

”Det är okej.” Mia tvinnar sitt mörka hår med fingret och inväntar nästa ofrånkomliga fråga, som komma skall.

Modern fortsätter tvekande ”Du, gumman, du tar väl medicinen som du ska?”

Mia svarar ”jaa, eller har jag nåt val tycker du?” irritationen över moderns omsorger färgar av sig i dottern ton.

Med darr på rösten fortsätter modern, utan att avvika från det vanliga mönstret för deras telefonsamtal ”Vad har du haft för dig idag?” hon inväntar spänt dotterns svar.

”Har varit en sväng hemma hos... Maggan, kom hem ganska nyss” Mia försöker låta glad för moderns skull. Lögnerna kommer lättare för varje dag som går, tänker hon för sig själv.

”Pappa hälsar så gott, gumman, han undrar om du inte snart kommer och hälsar på dina gamla föräldrar?” modern inväntar tålmodigt dotterns svar.

”Vet inte, kanske nästa helg, om jag är ledig då” Mia biter sig i läppen och fortsätter ”Kanske ska ut med några av tjejerna på jobbet nu i helgen, det är inte helt bestämt när och hur ännu bara... men nästa helg kanske” ännu en lögn, tänker Mia.

Det går inte att ta miste på lättnaden i moderns röst ”Men vad roligt gumman, du skall se att det blir trevligt att komma ut lite...?”

Mia låtsas inte om moderns frågande ton utan avbryter henne och avslutar samtalet med orden ”Måste lägga på nu mamma, Nettan, en jobbkompis är snart här, vi skall ta en fika ihop nere på stan. Vi hörs snart igen, hälsa pappa, ha det... och du, oroa dig inte, jag har det okej” med en suck går Mia ut i köket igen, till sin väntande mugg med nybryggt te.

Drygt femtio mil därifrån dröjer sig modern kvar vid telefonen, innan hon sakta går in till sin väntande man.

Inte heller modern vet ännu vad livet har i beredskap för dottern och därmed även för henne själv. Jag låter även henne leva i tron att allt kommer att förbli som det är, ännu en kort stund.

Men vem är väl jag till att leka Gud och berätta vad som skall ske?

Med vilken rätt, kan jag ens det?

Det var i varje fall inte alltigenom lögn, tänker Mia vemodigt, efter moderns dagliga telefonsamtal. Tjejerna på jobbet skulle faktiskt ut och dansa till helgen, ”Du hänger väl med ut på lördag?” hade de undrat, redan mer eller mindre säkra på hennes svar...

Som så många gånger förut, hade Mia kommit med något svepskäl till varför hon inte kunde följa med.

Om hon ändå hade vågat berätta för dem, men de skulle förmodligen ändå inte förstå. Ingen förstod, inte ens hennes föräldrar, även om de verkligen ville och försökte. Vem mer än hon kunde se och känna det obegripliga som höll henne fången? Vad fanns egentligen att förstå?

Teet är fortfarande varmt. Det är en ny sort, Calypso, mycket populär enligt den vänliga expediten i butiken. Mia minns alla dofter som hade omslutit henne inne i den lilla, trånga tebutiken tidigare idag. Hon älskade verkligen lukten och atmosfären där inne. Svarta vinbär, citron, rabarber och grädde, örter och lakrits, hade blandats med aromen från nymalda kaffebönor. På hyllorna hade vackra tekoppar med snirkliga mönster, trängts med roliga muggar föreställande både tama och vilda djur. Till slut hade Mia lyckats välja en mugg och bett expediten om att få den inslagen i presentpapper. Hon hade även bett om förslag på något gott te att ge bort, tillsammans med muggen.

”Calypso är väldigt gott, mångas favorit, även min faktiskt” hade expediten sagt och sett henne i ögonen.

”Det smakar lika gott vare sig man dricker det i sällskap eller ensam, det kan jag själv intyga” hade expediten fortsatt, och försiktigt lagt sin hand på hennes arm. Blicken, så fylld av värme och förståelse som Mia hade känt från expediten dröjde sig kvar inom henne. I den unga kvinnans innersta rum, förvandlas expeditens blick till ett frö av tillförsikt, som stillsamt börjar spira...

Mia kupar händerna runt muggen som föreställer en mjölkstinn kossa, svart och vitfläcklig med pliriga ögon. Det är en sådan där mugg som många av oss förmodligen antingen har fått eller gett bort i present. Det

glättiga presentpappret ligger noggrant hopvikt med kvittot ovanpå, sextiofyra kronor har den kostat.

Utanför den unga kvinnans fönster passerar kvinnor och män förbi. Ivrigt vänder de sina vinterbleka ansikten mot den efterlängttade vårsolen. Med bestämda steg styr de mot utsatta mål, förmodligen på väg hem till sina väntande nära och kära.

Mia önskar av hela sitt hjärta, att hon bara för en stund, kunde få vara någon av dessa män eller kvinnor. Tänk att om än bara för några sekunder, få befinna sig på andra sidan glaset. Kanske skulle denna frihet bli allt för stor och övermäktig för henne... kanske inte...

Mia läppjar på teet, de få droppar som är kvar. Inuti fönstrets mellanglas, har flugan fått ny energi. Ännu en gång tampus det lilla flygfädet med glasrutans ogenomträngliga pansar. Med mod och envishet trotsar den sin överman, i hopp om framgång. Mia följer intresserat krypets varje rörelse. Inte förrän just i detta ögonblick, ser hon flugan som den hon är.

Dröjande reser hon sig från köksstolen och öppnar fönsterhaken, hon lossar försiktigt på spärrarna så att fönsterrutan delas. Efter ett kort ögonblick av tvekan, ger sig flugan iväg på darriga vingar ut i den efterlängttade friheten. Mia låter fönstret vara öppet och låter vårens alla dofter och ljud leta sig in i köket...

I hennes innersta rum har fröet av tillförsikt vuxit till en späd, ung planta. En planta vars jordmån av förståelse, sprungen ur ett ögonblick av bekräftelse, har slagit rot. Nu är stunden kommen, den stund då allt kommer att bli förändrat...

Men vem är väl jag till att leka Gud och berätta vad som skall ske?

Med vilken rätt, kan jag ens det?

Förändringens tid är här

nu är klockan slagen

Allt som hon inom sig bär

förändras efter denna dagen

Den bur av glas, som omslöt henne förr

har slutligen gläntat, på sin gömda dörr

Jag vet att kvinnan snart tar sig ut

ur den bur som var hennes trygghet förut

Mitt svar på hur jag det kan veta, är av ett enkelt slag

Kvinnan som sitter i köket

det är jag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Madde69 med Poeter.se id #18366 innehar upphovsrätten